

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 39/2020
06.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Јела Вучковић и Сузана Вучковић, адвокати из ..., против туженог Друштва за трговину и услуге ДОО „ББ“, ..., чији је пуномоћник Дарко Милић, адвокат из ..., ради иселења и накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Нишу, у седници одржаној 06.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог Друштва за трговину и услуге ДОО „ББ“, ... изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу П 2216/14 од 09.11.2016. године, исправљене решењем истог суда П 2216/14 од 08.02.2017. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Нишу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 2216/14 од 09.11.2016. године, исправљене решењем истог суда П 2216/14 од 08.02.2017. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да се исели са свим лицима и стварима из магацинског – малопродајног објекта тужиле, који се налази у ..., ..., укупне површине 60 м², те да тако испражњене просторије преда тужили са кључевима. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужили на име закупнине за месец јануар и фебруар 2014. године исплати по 400 евра, укупно 800 евра, у динарској противвредности по најповољнијем курсу који на дан исплате исплаћују пословне банке, са законском затезном каматом почев од 13.05.2014. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужили на име накнаде штете за довођење магацинско-малопродајног објекта у исправно стање исплати 43.100,00 динара и то: на име крпљења рупа, глетовања и бојења простора 36.000,00 динара, на име замене стакла 6.000,00 динара и на име замене лима 3.500,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 19.03.2015. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да тужили на име накнаде штете за санацију отпалог и поткоруженог дела плафона исплати 6.000,00 динара. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничог поступка од 108.888,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Нишу, који се решењем Гж 3899/17 од 21.05.2019. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби у овој правној ствари и списе предмета уступио Апелационом суду у Нишу, као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу није прихватио своју стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... и 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Нишу.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима; на пресуде у споровима мале вредности у извршним поступцима и поступцима обезбеђења; у ванпарничним поступцима, док апелациони суд, применом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 469. ЗПП, одређено је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, не ради се о спору о непокретностима у смислу члана 469 ЗПП-а, а како се то наводи у решењу Вишег суда у Нишу, већ се расправља о захтеву који је кондемнаторне природе – тражи се чинидба, тј. исељење туженог из непокретности са свим лицима и стварима и предаја непокретности у државину тужилји. У таквим ситуацијама меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби. Како је тужилја вредност предмета спора означила на износ од 10.000,00 динара, то је пресудом која је донета у овом конкретном случају одлучено у спору мале вредности, па је за одлучивање о жалби на исту надлежан виши суд, имајући у виду одредбе чланова 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Такође, тужилја је уз захтев за исељење туженог из непокретности са свим лицима и стварима и предаја непокретности у државину тужилји истакла и захтев за исплату неплаћене закупнине од 800 евра у динарској противвредности и накнаду материјалне штете од укупно 49.100,00 динара, што представља имовинско правни спор у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање, које не представља спор о непокретности, јер одредба члана 51. став 1. ЗПП не дефинише шта представља спор о непокретности, већ само одређује врсте спорова (спорови о праву својине и другим стварним правима на непокретности, спорови због сметања државине и спорови из закупних односа на непокретности) у којима је предвиђена искључива месна надлежност. Одредба члана 469. ЗПП предвиђа да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, што подразумева спорове о праву својине и другим стварним правима на непокретностима. Спорови из закупних односа на непокретности, одредбом члана 469. ЗПП, нису изузети из правила о споровима мале вредности, па се код ове врсте спорова оцена да ли се ради о спору мале вредности цени управо у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП.

Имајући ово у виду, као и да тужиља тужбом потражује новчани износ у висини од 800 евра у динарској противвредности као и исплату 49.100,00 динара динара на име накнаде материјалне штете, што по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску против-вредност испод 3.000 евра, то се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд налази да је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду, стварно надлежан Виши суд у Нишу.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић